

Uvod

Jasno je da svi komuniciramo na ovaj ili onaj način. Tu se postavlja pitanje: „Po tome smo svi isti. Ali po čemu se onda razlikujemo?“ Razlikujemo se po načinu na koji to radimo.

Vještina komuniciranja predstavlja aktivnost duha, koja se vremenom i iskustvom mijenja, transformira, preoblikuje.

Ona nas istovremeno upućuje na vještinu življenja, ljepotu odnosa sa ljudima, podizanje kulture općenito na jedan viši umjetnički nivo.

Bez komunikacije ne bi moglo postojati nijedno društvo, ne bi se mogle ustrojiti niti održati socijalne tvorevine.

Komunikacija je prisutna u svim segmentima ljudskog bitisanja, ona je permanentan proces koji podrazumjeva slanje i primanje informacija. Uslovljena je biopsihološkim i sociokulturološkim potrebama čovjeka.

Započinje uočavanjem činjenica da niko ne doživljava svijet na isti način i da pogledi drugih mogu biti isto toliko ispravni, možda čak i ispravniji od naših.

Ljudi kreiraju interne mentalne mape realnosti bazirane na sopstvenom iskustvu. Kada komuniciraju, bez obzira da li to čine verbalno putem govora, pismenim putem ili to čine neverbalno putem gesta, akcije, ljudi to čine na osnovu svojih mentalnih mapa.

Komuniciranjem uspijevamo rekonstruisati protekle, shvatiti tekuće i predvidjeti buduće događaje.